

Karel Bejsta: **Vánoční četnická povídka.**

Mnohé stanice na Podkarpatské Rusi mají soud 60 i více km daleko. V takových místech provádí se eskorta osob od stanice ke stanici a delikvent jde z rukou jedné do rukou druhé četnické hlídky. V létě taková služba ještě ujde. Když však přijde zima a hory i vesničky přikryje sníh, který mnohdy v metrových závěsích zatarasí cestu, jsou to svízelné a vysilující služby.

Před několika lety — právě na Štědrý večer — přivedli příslušníci četnické stanice v N. na četn. stanici do R. delikventa. Za bílého dne

byl přistižen v krámě obchodníkem Abrahámem M., když vsunul ruku do zásuvky pultu. Abrahám M. rychle přirazil dveře, strhl pokřik a ptáček byl polapen. Byl v něm zjištěn 25 roků starý Demeter C. z N. Abrahám M. tvrdil, že již mnohokrát zjistil ztrátu peněz. Četníci našli u pachatele zbraň, které říkáme revolver. Ježto se podle uh. tr. zákona dopustí zločinu pachatel krádeže, když měl u sebe zbraň, aniž by ji ukázal nebo použil, byl „milý“ Demeter zatčen a putoval na stanici do R.

Samozřejmě, že velitel stanice v R. neměl

z takového „Ježíška“ příliš velkou radost. Právě seděl se svojí manželkou u štedrovečerního stolu a těšil se, jak si u teplých kamen polebedí. A teď takové nadělení, eskorta zločince zasněženou cestou, dlouhou 22 km, na sousední stanici v L.

Ale co dělat? Služba jest služba. Velitel stanice mohl poslati se zatčeným strážmistra Rudolfa Z. Měl mu však zkaziti Štědrý večer, když strážmistr Z. sedí u vánočního stromku se ženou a třemi dětmi? Velitel stanice mohl poslati také strážmistra Josefa G., ten se však těší ze Štědrého večera se ženou a dvěma dětmi. A srovnatelný strážmistr Jan C. odjel dopoledne na vánoční dovolenou.

Co dělat? Velitel stanice se rozhodl, že sám doprovodí pachatele na sousední stanici. Převzal ho, napsal si službu a již chtěl vyraziti, když jeho mysl osvítila myšlenka.

„Už jsi jedl?“ otázal se zatčeného.

„Ne, prosím, ještě ne,“ odvětil zatčený.

„Hej, Milčo!“ zvolal velitel stanice na svojí žínku (bydlil totiž na stanici). V okamžiku zde byla jeho žínka s velikým otazníkem v hezké tváříčce.

„Přines tomuto mládenci něco od večere. Nešetři. Je Štědrý den, ať se dnes nasytí!“ rozkázal pan vrchní strážmistr.

Za chvíli stála před zatčeným miska horké polévky. Telecí řízek, veliký jako víko od pivního sudu (kdepak by v zapadlých vesnicích na

Podk. Rusi vzali vánočního kapra?); k tomu hrnec horkého čaje s rumem (tohle je však již promlčeno). Očka zatčeného zářila. Pan vrchní mu dal ještě nakonec vonný doutník. (To již je také promlčeno.) Ústa zatčeného se roztáhla k nejlíbeznějšímu úsměvu.

„Teď mi, Demetere, ještě něco povíš. Bez toho jsi zavřený a máš seděti celkem pět nebo šest měsíců. Mluv však pravdu. Řekneš?“ otázal se velitel stanice a již vytahoval různé spisy a záznamy: *Nevypátrané trestné činy*.

„Tak, Metríku, kolikráte jsi už kradl tady u nás?“ ptal se pan vrchní, když přišel pan strážmistr s boženíkem.

Demeter se provinile usmál. Sklopil oči.

Pan vrchní z něho dostal krádež vloupáním u Náthana L., kde pachatel padl do rukou větší množství cigaret a dvě lahve likérů. Čtyři krádeže na různých místech takhle „vylezly“ a Demeter jmenoval i společníky.

Pan vrchní strážmistr nevedl zatčeného ihned k soudu. Prováděl s ním další ověřování jeho údajů, vyšetřování a konečně domovní prohlídka potvrdily věrohodnost doznání.

Druhý den — na Boží hod vánoční — vedl pan velitel stanice k soudu místo jednoho delikventa (Demetera) ještě jeho tři společníky.

Když pan vrchní škrtil v VI. knize tak krásně zjištěné a vypátrané trestné činy, bručel si při tom: „Přece něco od Ježíška!“

To jest konec četnické vánoční povídky...